

THÔNGIỆP CỦA ĐTC PHANXICO VỀ NGÀY HÒA BÌNH THẾ GIỚI 2020

© Vatican Media

‘Hồng Ân Thiên Chúa mà Chúa Cha chúng ta ban tặng là một tình yêu vô điều kiện.’

Ngày 1 tháng 1 năm 2020 14::25 – Zenit Staff pope & Holy See

Dưới đây là thông điệp về Ngày Hòa Bình Thế Giới thứ 53 của ĐTC Phan Sinh được ban hành hôm nay 1-1-2020 dưới tiêu đề: *“Hòa Bình là một hành trình Hy Vọng về Đối Thoại, Hòa Giải và Biến Cải Tương Quan Môi Trường”*.

Thông điệp này đã được truyền đi ngày 12-12-2019, ngày Lễ Đức Mẹ Guadalupe tại văn phòng Báo Chí của Tòa Thánh.

***

**HÒA BÌNH LÀ MỘT HÀNH TRÌNH HY VONG:
ĐỐI THOẠI, HÒA GIẢI VÀ BIẾN CẢI TƯƠNG QUAN MÔI TRƯỜNG.**

1- Hòa Bình, một hành trình hy vọng trước mọi trướng ngại và thử thách

Hòa Bình thì quý báu và có một giá trị vĩ đại, nó là đối tượng của hy vọng và ước mong của toàn thể gia đình nhân loại. Giống như thái độ của con người, hy vọng hòa bình của chúng ta là do những căng thẳng nội tại khiến nó phải xảy ra với tất cả những khó khăn của nó; để được tồn tại và chấp nhận nếu nó đưa tới mục đích, nếu chúng ta có thể nắm chắc được mục đích đó, và nếu mục đích đó lớn đủ để chứng minh cho cố gắng của cuộc hành trình”. (1) Hy vọng, vì vậy là một đức tính linh ứng cho chúng ta và giúp chúng ta tiến tới dù gặp trở ngại khó vượt qua.

Cộng đồng loài người luôn mang trong ký ức và xương thịt mình những vết sẹo chiến tranh không bao giờ có thể phai nhạt và những xung đột đã ảnh hưởng đặc biệt đến những người nghèo đói và người khôn khổ. Tất cả mọi quốc gia đều nhận thấy khó có thể thoát khỏi những xiềng xích bóc lột và suy đồi này với đầy dẫy oán thù và bạo động. Ngày nay, nhân phẩm, toàn vẹn thể xác và tự do (kể cả tự do tôn giáo), đoàn kết cộng đồng và hy vọng tương lai đã bị tước lột khỏi rất nhiều người, cả đàn ông đàn bà, cả già lẫn trẻ. Trong số những người bị làm nhục và loại trừ, những người đau khổ và bị đối xử bất công, -không nói đến những người dân bị chấn thương do những tấn công có hệ thống và những người thân của họ- có nhiều người là những nạn nhân vô tội.

Những trải nghiệm về những xung đột ghê gớm ở trong nước và trên thế giới cho thấy nó thường trở nên trầm trọng vì bạo động quá tàn nhẫn, đã để lại những hậu quả lâu dài về thể xác và tâm hồn trên con người. Chiến tranh là một hình thức hủy diệt anh em đang làm mất ơn gọi bẩm sinh về tình huynh đệ của gia đình nhân loại.

Chiến tranh, như chúng ta biết, thường bắt đầu do không chịu chấp nhận sự khác biệt của người khác; nó dung dưỡng thái độ tự cao tự đại và tính thống trị do ích kỷ và kiêu căng, thù ghét và ham chê bai, loại bỏ và hủy diệt đối phương. Người ta đổ dầu vào chiến tranh vì cố ý hiểu sai nghĩa của tình liên đới, vì ham quyền, vì lạm quyền, vì sợ những người khác, vì coi sự khác biệt là trở ngại. Từ đó, chúng trở nên trầm trọng vì thử nghiệm chiến tranh.

Trong cuộc du hành mục vụ tông đồ mới đây ở Nhật Bản, tôi đã nhận xét thấy thế giới có một dấu hiệu vô lý là vấn đề lưỡng cực. Nó cố gắng bênh vực và bảo đảm nền hòa bình bền chặt bởi một ý nghĩ sai lầm về an toàn do tâm trạng sợ hãi và đa nghi, để cuối cùng nó đầu độc tình liên đới giữa con người với nhau và cản trở mọi hình thức đối thoại. Hòa bình và sự bền vững của thế giới không thể đi đôi với việc cố gắng xây đắp sợ hãi hủy diệt nhau hoặc đe dọa

loại trừ nhau hoàn toàn. Chúng chỉ có thể hoàn thành dựa trên căn bản đoàn kết đạo đức khắp thế giới và hợp tác để phục vụ một tương lai dựa theo liên đới độc lập và cùng nhau chia sẻ trách nhiệm trong tổng thể gia đình nhân loại hôm nay và ngày mai”. (2)

Mọi trạng thái đe dọa đều làm con người mất tin tưởng và đi đến chỗ co cụm lại vùng an toàn của chính mình. Mất tin tưởng và sợ hãi làm cho tình liên đới giảm đi, mối nguy của bạo động tăng lên, tạo thành một vòng tròn lẫn lộn quần không bao giờ có thể đưa tới tình liên đới hòa bình. Ngay cả đe dọa bằng nguyên tử cũng chỉ cho ta một an toàn ảo.

Chúng ta không thể tuyên bố phải giữ ổn định cho thế giới, cho một tình trạng phù phiếm lơ lửng bên bờ vực thẳm nguyên tử và đóng kín đằng sau bức tường lãnh đạm thờ ơ bằng cách sợ bị tiêu hủy. Kết quả là những quyết định kinh tế xã hội làm được dẫn đến những tình trạng thê thảm trong đó con người và tạo vật bị tách rời khỏi nhau thay vì được bảo vệ và gìn giữ. (3) Rồi, làm sao chúng ta có thể khởi đầu một hành trình hòa bình và tôn trọng lẫn nhau? Làm sao chúng ta có thể phá tan cái tâm trạng bệnh hoạn của đe dọa và sợ hãi? Làm sao chúng ta có thể phá vỡ được cái động lực nghi ngờ hiện có?

Chúng ta cần theo đuổi mỗi tình huynh đệ đích thực dựa trên một nguồn gốc chung từ Thiên Chúa và thực hiện trong đối thoại và tin tưởng nhau. Ước vọng hòa bình nằm sâu trong tâm khảm con người, và chúng ta không nên cam tâm đi tìm kiếm bất cứ cái gì thấp kém hơn cái này.

2- Hòa bình, một hành trình lắng nghe dựa trên ký ức, đoàn kết và tình huynh đệ

Hibakusha, những người sống sót sau vụ bom nguyên tử bỏ xuống Hiroshima và Nagasaki là những người trong số người hiện vẫn giữ được ý thức tập thể sống động, là chứng nhân cho những thế hệ tiếp nối về nỗi kinh hoàng đã xảy ra vào tháng 8 năm 1945 và những khốn khổ không thể nói thành lời vẫn còn đang tiếp diễn cho đến thời nay. Lời chứng của họ đang đánh thức và duy trì ký ức của những nạn nhân, đến nỗi lương tâm nhân loại có thể bùng dậy trước mọi tham vọng thống trị và phá hủy. “Chúng ta không thể cho phép những thế hệ hiện tại và tương lai mất đi ký ức về những gì đã xảy ra ở đây. Nó là một ký ức có bảo đảm và thúc đẩy xây dựng một tương lai huynh đệ và công bằng hơn”.(4)

Giống như những nạn nhân Hibakusha, nhiều người trong thế giới ngày nay đang làm việc để bảo đảm những thế hệ tương lai sẽ nhớ đến những biến cố ở quá khứ, không chỉ để phòng ngừa cho khỏi xảy ra cùng loại sai lầm hay ảo tưởng cũ, mà còn có khả năng giúp đỡ ký ức, như là hoa trái của kinh nghiệm để làm căn bản và linh hứng, hầu có những quyết định hiện tại và tương lai để cổ súy hòa bình.

Còn gì nữa, ký ức là chân trời của hy vọng. Nhiều lần, trong bóng tối của chiến tranh và xung khắc, nhớ lại một cử chỉ -dù là nhỏ- về sự đoàn kết có được cũng có thể đưa tới những quyết định can đảm và anh hùng. Nó có thể phát sinh ra những nghị lực mới, cho hy vọng mới nơi những cá nhân và cộng đồng.

Sắp đặt hành trình hòa bình là một thách đố khiến mọi sự trở thành phức tạp, bởi vì lợi ích gắn liền với tình liên đới giữa những người dân, giữa các cộng đồng, giữa các quốc gia với nhau thì nhiều mà lại đối nghịch nhau. Chúng ta trước tiên phải kêu gọi lương tâm đạo đức của người dân và ước vọng cá nhân cũng như chính trị của họ. Hòa bình xuất phát từ sâu thẳm tâm can con người và ước vọng chính trị phải luôn luôn đổi mới, do đó phương cách mới có thể tìm ra được để hòa giải và kết hợp mọi cá nhân và cộng đồng.

Thế giới không cần những lời trống rỗng nhưng là những lời chứng có tính thuyết phục, những người kiến tạo hòa bình cởi mở để đối thoại, vất bỏ chống đối và lươn lẹo. Thực ra chúng ta không thể kiến tạo hòa bình mà không đối thoại với những người, đàn ông và đàn bà để thuyết phục họ tìm cho ra sự thật vượt quá những ý hệ và những ý kiến trái ngược nhau. Hòa bình “phải được xây đắp liên tục”; (5) Nó là một hành trình cùng nhau kiên trì theo đuổi thiện ích chung, sự thật và tôn trọng lẽ luật. Lắng nghe nhau sẽ đi đến hiểu nhau và cảm phục nhau, ngay cả thấy khuôn mặt anh chị em nơi kẻ thù.

Vậy tiến trình hòa bình đòi hỏi phải liên tục cam kết. Đó là một cố gắng bền bỉ để tìm sự thật và công lý, để vinh danh ký ức của những nạn nhân và mở rộng con đường -từng bước một- để chia sẻ một hy vọng lớn lao hơn là mong muốn trả thù. Dựa vào luật, chế độ dân chủ có thể là một dạng thức quan trọng của tiến trình này, giúp nó đi sâu vào công bằng công lý và cam kết bảo vệ quyền của con người -đặc biệt những kẻ yếu thế và bị ruồng bỏ- trong khi liên tục tìm kiếm sự thật. (6) Đây là một quyết định xã hội, một công tác đang tiếp diễn trong đó mỗi cá nhân nam cũng như nữ đều có trách nhiệm đóng góp, ở mỗi giai tầng của cộng đồng xã hội, quốc gia và thế giới.

Như Thánh G.H. Phaolo VI đã nêu ra, “hai khát vọng này -bình đẳng và hợp tác- đi tìm và cổ súy một xã hội dân chủ... Đây là lời kêu gọi giáo dục về đời sống xã hội, liên hệ không chỉ đến sự hiểu biết về quyền lợi của mỗi người mà còn về tương quan cần thiết của nó như: công nhận bổn phận họ (cả nam và nữ) đối với những người khác. Ý thức và thi hành bổn phận thì tự nó đã có điều kiện là do khả năng làm chủ mình và chấp nhận trách nhiệm cùng giới hạn về tự do cá nhân hay tập thể”. (7)

Chia rẽ, tăng bất bình đẳng trong xã hội và từ chối dùng những phương cách phát triển nội tại của con người khiến việc theo đuổi thiện ích chung bị lâm nguy. Tuy nhiên, kiên trì cố gắng dựa trên sức mạnh của lời nói và sự thật lại có thể giúp cho khả năng trắc ẩn và tình đoàn kết sáng tạo to lớn hơn.

Theo kinh nghiệm Kito giáo của chúng ta, chúng ta luôn luôn nhớ Đức Kito là đấng ban sự sống của người để hòa giải chúng ta với nhau (Rm 5:6-11). Giáo Hội chia sẻ đầy đủ với chủ đích tìm kiếm một trật tự xã hội công bằng. Giáo Hội còn tiếp tục cung cấp thiện ích chung và nuôi dưỡng hy vọng hòa bình bằng cách truyền đạt những giá trị Kito giáo cũng như những giáo huấn luân lý, và bằng những công tác giáo dục và xã hội.

3- Hòa bình, một hành trình hòa giải trong hiệp thông huynh đệ

Kinh Thánh, đặc biệt lời các tiên tri, nhắc nhở từng cá nhân và tất cả mọi người về giao ước của Thiên Chúa với nhân loại, buộc chúng ta phải từ bỏ ham muốn thống trị người khác và học hỏi coi nhau như những con người, con trai con gái của Thiên Chúa, những người anh chị em huynh đệ. Chúng ta không bao giờ nên chụp mũ người khác qua những điều mà họ đã nói hay đã làm, nhưng phải đánh giá họ ở lời hứa họ thực hiện. Chỉ có cách tôn trọng thì chúng ta mới có thể phá vỡ được cái vòng xoắn oán thù và bước vào hành trình hy vọng.

Chúng ta đã được hướng dẫn bởi cuộc đối thoại giữa thánh Phero và Chúa Giesu trong Tin Mừng Mathieu: “Thưa Thầy, bạn tôi xúc phạm đến tôi nhiều lần, vậy tôi có tha thứ cho hắn không? Có phải 7 lần không?” Chúa nói với Phero: “Tôi không nói 7 lần nhưng 70 lần 7” (Mt 18:21-22). Con đường hòa giải này là một trát lệnh để tìm kiếm dưới sâu thẳm của tâm hồn chúng ta sức mạnh tha thứ và khả năng chấp nhận nhau như anh chị em. Khi chúng ta học để sống tha thứ, chúng ta lớn lên trong khả năng của chúng ta để trở thành những người nam nữ của hòa bình.

Điều gì thực của hòa bình trong một khung cảnh xã hội thì cũng thực trong những địa hạt chính trị và kinh tế, bởi vì hòa bình thấm nhập mọi chiều kích của đời sống chung. Không thể có hòa bình thực, trừ khi chúng ta tự chứng tỏ mình có khả năng phát triển một hệ thống kinh tế công bằng hơn. Như ĐTC Benedict XVI đã nói 10 năm trước trong Thông Điệp *Bác Ái trong Sự Thật* (*Caritas in Veritate*): “Để thoát khỏi tình trạng chậm tiến kém mở mang, hành động phải có không chỉ là cải tiến mậu dịch trao đổi căn bản và đưa ra những cấu trúc an sinh công cộng, nhưng trên hết còn phải từ từ tăng tiến mở rộng - trên phạm vi thế giới- những mô hình hoạt động kinh tế và cấp số được hưởng miễn phí và công đoàn” (#39).

4- Hòa bình, một hành trình biến cải tương quan môi trường.

“Nếu vì hiểu lầm chính những nguyên tắc của chúng ta mà chúng ta biện minh cho việc ngược đãi thiên nhiên, áp chế tạo vật, gây chiến tranh, tạo bất công và bạo động thì chúng ta, những người có niềm tin phải nhận thức rằng làm như vậy là chúng ta không có niềm tin, không trung thành với kho tàng khôn ngoan mà chúng ta đã được kêu gọi để bảo vệ và gìn giữ.” (8)

Trước những hậu quả do sự thù nghịch của chúng ta đối với tha nhân, chúng ta thiếu nể trọng đối với ngôi nhà chung của chúng ta hoặc đã lạm dụng suối nguồn thiên nhiên, coi đó chỉ là nguồn mạch lợi nhuận tức thì, bất kể những cộng đồng địa phương, thiện ích chung và cả chính thiên nhiên. Chúng ta cần phải biến cải tương quan môi trường. Hội đồng vùng Pan-Amazon mới đây đã thúc dục chúng ta nhớ lại lời kêu gọi về tình liên đới hòa bình giữa những cộng đồng đất đai, giữa hiện tại và quá khứ, giữa trải nghiệm và hy vọng.

Cuộc hành trình giao hòa này cũng kêu gọi phải lắng nghe và chiêm ngưỡng thế giới mà Thiên Chúa đã ban cho chúng ta như một tặng vật để tạo dựng ngôi nhà chung của chúng ta. Thực vậy, nguồn lợi thiên nhiên, những hình thái của sự sống và chính trái đất đã được ủy thác cho chúng ta để “trồng trọt và gìn giữ” (St 1:15) cũng như cho những thế hệ tương lai qua những chia sẻ tích cực và có trách nhiệm của tất cả mọi người. Chúng ta cần phải thay đổi cách suy nghĩ, cách nhìn sự vật của chúng ta, và trở nên cởi mở hơn trong việc tiếp xúc với tha nhân và nhận quà tặng tạo vật là những hình ảnh đẹp đẽ và khôn ngoan của Tạo Hóa.

Tất cả những thứ này đã diễn tả cho chúng ta một cách thâm sâu hơn và một cách sống mới trong ngôi nhà chung của chúng ta, một cách chấp nhận mới những khác biệt, cách kính trọng và cách ca ngợi sự sống mà chúng ta đã nhận

được và chia sẻ, và tìm ra những điều kiện sống cũng như những kiểu mẫu xã hội thích hợp cho việc triển nở liên tục của sự sống và phát triển thiện ích chung cho toàn thể gia đình nhân loại.

Việc cải đổi tương quan môi trường mà chúng ta đang yêu cầu sẽ giúp chúng ta có một cách nhìn mới về sự sống, vì chúng ta nhận ra lòng quảng đại của Tạo Hóa là đáng đã ban cho chúng ta trái đất và kêu gọi chúng ta chia sẻ phân phối nó một cách vui vẻ và có chừng mực. Sự cải đổi này phải được hiểu một cách trọn vẹn, là biến đổi làm sao để chúng ta vẫn còn liên hệ với những người anh chị em của chúng ta, với những sinh vật khác, với tất cả mọi tạo vật muôn màu khác biệt, và với đấng Tạo Hóa là căn nguyên và suối nguồn của tất cả mọi sự sống. Đối với người Kito Hữu, nó đòi hỏi “việc họ tiếp cận với Chúa Giesu Kito phải rõ ràng trong tình liên đới của họ với thế giới chung quanh họ”. (9)

5- “Chúng ta nhận được tất cả những gì chúng ta hy vọng” (10)

Hành trình hòa giải đòi hỏi chúng ta kiên nhẫn và tin tưởng. Hòa bình sẽ không có trừ khi nó cho chúng ta hy vọng.

Đầu tiên, nó phải mang ý nghĩa một hòa bình khả tin, tin rằng mọi người đều cần có hòa bình cấp thiết như chúng ta. Ở đây chúng ta có thể có được cảm hứng về tình yêu mà Thiên Chúa đã ban cho mỗi người chúng ta: một tình yêu giải thoát, vô biên, miễn phí và không mệt mỏi.

Sợ hãi thường là nguồn gốc của xung đột. Vì vậy cần phải lướt thắng sợ hãi của con người chúng ta và nhận thức rằng chúng ta là những con trẻ thiếu thốn dưới mắt của một Đấng đang yêu thương và chờ đợi chúng ta, giống như người cha nhân hậu và đưa con hoang đàng (Lc 15:11-24). Văn hóa gặt gở cha con đã phá tan văn hóa đối nghịch. Nó biến mọi gặt gở thành khả thi và tặng vật tình yêu đại lượng của Thiên Chúa. Nó dẫn chúng ta vượt quá biên giới của những chân trời hạn hẹp của chúng ta và liên tục khuyến khích chúng ta sống tinh thần huynh đệ phổ quát, như những người con của một Cha chung ở trên trời.

Đối với những người theo Chúa Kito, cuộc hành trình này cũng được nuôi dưỡng bởi bí tích hòa giải Chúa ban để tha tội cho những người đã chịu phép rửa. Bí tích này của Giáo Hội để canh tân cá nhân và cộng đồng, truyền cho chúng ta phải hướng mắt về Chúa Giesu là đấng hòa giải “tất cả mọi sự -dù ở trên trời hay dưới đất- bằng cách tạo hòa bình qua máu của người đổ trên thập giá” (Cl 1:20). Nó đòi hỏi chúng ta bỏ qua một bên tất cả mọi hành động và

cử chỉ bạo động qua tư tưởng, lời nói và việc làm chống lại những người hàng xóm hoặc tạo vật của Thiên Chúa.

Hồng ân Thiên Chúa là Cha chúng ta được Người ban cho như là tình yêu vô điều kiện. Được tha thứ trong Chúa Kitô, chúng ta có thể cung hiến hòa bình đó cho mọi người nam nữ của thời đại chúng ta. Hàng ngày, Chúa Thánh Thần thúc đẩy chúng ta cách nghĩ và nói, biến chúng ta thành thợ của công lý và hòa bình.

Chớ gì Mẹ Maria là Mẹ của Hoàng Tử Hòa Bình và Mẹ của muôn dân trên mặt đất, luôn luôn theo dõi và gìn giữ chúng ta từng bước một của cuộc hành trình hòa giải.

Và, chớ gì tất cả mọi người nam nữ trên thế giới này đều trải nghiệm cuộc sống an bình và phát triển trọn vẹn lời hứa sự sống và tình yêu đang ngự trị trong tâm trí họ.

Từ Vatican, ngày 8 tháng 12 năm 2019
FRANCIS

Chuyên ngữ: Bác sĩ Nguyễn Tiên Cảnh, MD

Theo Zenit bản tiếng Anh. Pope's Message for 53rd World Day of Peace – January 1st 2020 (Full Text): PEACE AS A JOURNEY OF HOPE: DIALOGUE, RECONCILIATION AND ECOLOGICAL CONVERSION

---

(1) Benedict xvi, Encyclical Letter Spe Salvi (30-11-2007), 1.

(2) Address on Nuclear Weapons, Nagasaki, Atomic Bomb Hypocenter, 24 Nov 2019.

(3) Cf. Homily at Lampedusa, 8 July 2013.

(4) Address on Peace, Hiroshima, Peace Memorial, 24 November 2019.

(5) SECOND VATICAN ECUMENICAL COUNCIL, Pastoral Constitution Gaudium et Spes, 78.

(6) Cf. BENEDICT XVI, Address to the Italian Christian Workers' Associations, 27 January 2006.

(7) Apostolic Letter Octogesima Adveniens (14 May 1971), 24.

(8) Encyclical Letter Laudato Si' (24 May 2015).

(9) Ibid., 217.

(10) Cf. SAINT JOHN OF THE CROSS, Noche obscura, II, 21, 8.

(Courtesy of the Vatican)

Jan. 01, 2020 14:25 POPE & HOLY SEE